προφήτη νὰ ἐμφανίζεται στὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ λάμποντας σὰν τὸν ἥλιο καὶ κάτασπρο σὰν τὸ χιόνι, ὅπως τοὺς εἶχε ὁ ἴδιος ὑποσχεθεῖ.

Μὰ ὁ Κολτσέβσκι δὲν φαινότανε. Τέλος οἱ Μουζίκοι βαρέθηκαν νὰ περιμένουν καὶ μπῆκαν μέσα στὴν ἴσμπα, ὅπου βρῆκαν τὸν «ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ», πεσμένον στὸ στρῶμα, νὰ κοιμᾶται βαρειά. Τὸν ξύπνησαν ἀμέσως.

—Αἴ ! τοῦ φώναξαν. Σήκω !... Εἶνε ὥρα ν' ἀνεβῆς στὰ οὐράνια !..

Κοιμισμένος ἀκόμα ὁ «ἅγιος ἄνθρωπος», ἐψιθύριζεν ἀκατάληπτα λόγια. Οἱ Μουζίκοι ἄρχισαν ν' ἀγριεύουν.

—Ποῦ εἶνε τὸ μάνα τ' οὐρανοῦ, ποὺ θἄβρεχες ! Περιμένουμε νὰ μᾶς ρίξῃς τὰ ψωμιά ! Σήκω ! Πεινᾶμε !...

Κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν ἀποκρινόταν, ἐξαγριώθηκαν πιὸ πολύ.

—Ποῦναι τὸ θαῦμα ; οὔρλιαζαν. Γιατί δὲν λάμπεις σὰν τὸν ἥλιο ;

—Μᾶς γέλασε ! Εἶνε ἕνας ψεύτης ! Ἕνας ἀπατεώνας !... φώναξε κάποιος.

Ὁ προφήτης, χωρὶς νὰ ταραχθῆ καθόλου, θέλησε νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ πὼς ἀφοῦ τὸ θαῦμα δὲν ἔγινε, θὰ πῆ πὼς κάποιο λάθος εἶχαν κάμει...

—Ναί, εἶπε, ἐκάναμε ἕνα σφάλμα ! Πρὶν σκοτώσουμε τὸ παιδί, ἔπρεπε νὰ εἴχαμε πάει στὴν ἐκκλησία νὰ πάρουμε τὴν εὐχὴ τοῦ παπᾶ...

—Τότε λοιπὸν ἐσκότωσες ἕνα ἀθῶο παιδάκι ; τοῦ φώναξαν μανιασμένοι οἱ Μουζίκοι καὶ ρίχτηκαν ἀγριεμμένοι ἀπάνω του.

Καὶ θὰ τὸν ποδεπατοῦσαν κι' αὐτόν, ὅπως εἶχε κάμει ὁ ἴδιος τὸ παιδάκι, ἂν κάποιος δὲν φώναζε ξαφνικά :

—Σταθῆτε ! Σταθῆτε ! Μὴ τὸν σκοτώσετε ἔτσι μὲ μᾶς. Πρέπει νὰ πεθάνῃ λίγο - λίγο, ὁ ἀφορεσμένος !

—Πρέπει νὰ μᾶς πῆ τὸ μυστικό του ! ἐφώναξαν οἱ ἄλλοι. Νὰ τὸν ἀναγκάσουμε νὰ μᾶς πῆ τί πρέπει νὰ κάνουμε, γιὰ νὰ βρέξῃ μάνα ἀπ' τὸν οὐρανό !...

Τὸν τράβηξαν, λοιπόν, ἔξω ἀπ' τὴν ἴσμπα, τὸν ἔδεσαν στὴν οὐρὰ ἑνὸς ἀλόγου, στὸ ὁποῖο ἔρριξαν ἀλογόμυγες γιὰ νὰ τρέχῃ καὶ νὰ κλωτσάῃ, καὶ τὸ ἀπόλυσαν στὸ μεγάλο δρόμο....

Εὐτυχῶς γιὰ τὸν τρελλὸ ψευτοάγιο, ἔτυχε νὰ περνάῃ ἀποκεῖ ἕνας διοικητικὸς ὑπάλληλος. Βλέποντας τὴ συγκέντρωσι τοῦ κόσμου, ἐπρόσταξε νὰ σταθῆ ἡ τρόϊκα κι' εἶπε στοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὸν συνώδευαν νὰ πιάσουν τὸ ἀγριεμμένο ἄλογο καὶ νὰ λύσουν ἀπὸ τὴν οὐρά του τὸν μισοπεθαμένο προφήτη. Ὕστερα, μὲ συμβουλὲς καὶ φοβέρες, ἡσύχασε τοὺς Μουζίκους τοῦ Σισσοέβο καὶ τοὺς ἐρώτησε κι' ἔμαθε τί συνέβη.

Μετὰ μιὰ ἑβδομάδα ἔφθασαν ἐπὶ τόπου ἀρκετοὶ χωροφύλακες κι' ἔπιασαν τοὺς τριάντα προεστούς, ποὺ συνείργησαν στὸ φόνο τοῦ παιδιοῦ, τοῦ δῆθεν 'Αντιχρίστου. 'Ανάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν κι' ἕνας γέρος ἑκατὸ τριῶν ἐτῶν. Τοὺς ἔβαλαν ὅλους μερικοὺς μῆνες φυλακή. Τὸν Κολτσέβσκι ὅμως τὸν ἔκλεισαν σ' ἕνα φρενοκομεῖο.

ΜΙΧΑΗΛ ΝΤΕΛΙΝ

ΜΙΚΡΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΙΑ ΤΥΧΕΡΗ ΠΕΝΤΑΡΑ

'Από μιὰ παλιὰ ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα ἀναδημοσιεύουμε τὴν ἑξῆς περίεργη ἱστορία μιᾶς πεντάρας :

«Μεταξὺ τῶν χρημάτων, τὰ ὁποῖα ἀφῆκε στοὺς κληρονόμους του ἕνας γηραιὸς γιατρὸς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, βρέθηκε καὶ μιὰ πεντάρα τοῦ Ὄθωνος, κλεισμένη μὲ προσοχὴ μέσα σ' ἕνα φάκελλο. Στὸ φάκελλο αὐτὸν βρέθηκε καὶ μιὰ σημείωσι τοῦ μακαρίτη, στὴν ὁποία οἱ κληρονόμοι διάβασαν τὴν ἱστορία τῆς πεντάρας.

»Ὅταν ἤρθα — ἔγραφε ὁ μακαρίτης — στὴν 'Αθήνα ἀπὸ τὴν ἐπαρχία μου ὡς φοιτητής, ἐπλήρωσα ἀμέσως τὸ ξενοδοχεῖο μου προκαταβολικῶς καθὼς καὶ τὸ ἐστιατόριο, στὸ ὁποῖο θἄτρωγα. Ἔτσι δὲν μοῦ ἔμεινε, παρὰ μονάχα μιὰ...δεκάρα. Κράτησα τὴ δεκάρα αὐτὴ τρεῖς μέρες στὴν τσέπη μου, ἀλλὰ τὴν τρίτη δὲν βάσταξα πειά. Μπῆκα σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο, πῆρα ἕνα γλυκὸ κι' ἔδωσα τὴ δεκάρα, παίρνοντας μιὰ πεντάρα ρέστα. 'Από τὴ στιγμὴ ποὺ μπῆκε στὴν τσέπη μου ἡ εὐλογημένη αὐτὴ πεντάρα, θέλησε νὰ μοῦ χαμογελάσῃ ἡ τύχη, κατὰ ἕναν τρόπο μάλιστα ἐντελῶς ἀπροσδόκητο. Γιατὶ τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμὴ γνώρισα τὴν δίδα Κ., μὲ τὴν ὁποία πέρασα τὶς πιὸ γλυκὲς καὶ εὐτυχισμένες ἐρωτικὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς μου. Συγχρόνως σχεδὸν ἔλαβα μιὰ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ 150 δραχμῶν ἀπὸ τὸ θεῖο μου. Ἡ πεντάρα λοιπὸν αὐτὴ μοῦ στάθηκε πάντα γουρλίδικη, κατὰ ἕναν τρόπο ἀπίστευτο καὶ θαυματουργό. Καθ' ὅλο τὸν φοιτητικό μου βίο καὶ στὶς πιὸ μεγάλες μου οἰκονομικὲς περιπέτειες, ὅταν καταντοῦσε νὰ μένω μὲ τὴν πεντάρα αὐτὴ μονάχα στὴν τσέπη μου, μοῦ τύχαινε πάντα κάποιο ἀπροσδόκητο δῶρο τῆς τύχης, κάποιος ἀπὸ μηχανῆς Θεός, γιὰ νὰ μὲ βγάλῃ ἀπὸ τὸ οἰκονομικὸ ἀδιέξοδο, στὸ ὁποῖο βρισκόμουν. Γι' αὐτὸ ποτὲ δὲν ἀποχωρίστηκα ἀπὸ τὸ «πιστοποιητικὸ» αὐτὸ τῆς τύχης, ὅπως ἔχω ὀνομάσει τὴν εὐλογημένη πεντάρα. Μ' αὐτὴ στὴν τσέπη ἄρχισα τὸ στάδιό μου ὡς γιατρός, μ' αὐτὴ στὴν τσέπη ἐκέρδισα τὸ πρῶτο ἑκατοστάρικο ποὺ ἔστειλα στὴ μητέρα μου. Μιὰ μέρα μοῦπεσε στὸ δρόμο καὶ κύλησε μακρυά μου, σὲ μιὰ πάροδο. Ἔσκυψα καὶ τὴν πῆρα, ὅταν ξαφνικὰ βρέθηκα μπροστὰ στὴν παλιά μου φιλενάδα, τὴν δίδα Κ., ποὺ εἶχα χρόνια νὰ τὴν ἰδῶ. Μιλήσαμε ἀρκετὰ γιὰ τὴν πρώτη μας ἀγάπη. 'Η δίς Κ. μοῦ εἶπε πὼς ἦταν τώρα καλοπαντρεμένη, ὅπως κι' ἐγώ. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τῆς πεντάρας, τὴν ὁποία κληροδοτῶ στοὺς κληρονόμους μου».

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ κ. ΝΑΠ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

«ROCOCO»

(Τραγούδι σὲ παλαιικὸ ρυθμό)

Τὸ πανώρηο Βασιλόπουλο,
μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό,
μιὰ φτωχὴ παιδοῦλ' ἀγάπησε...
— Τραλαρὰ καὶ τραλαρό. —

Κι' ἤτανε, ἤτανε ἡ ἀγάπη του
φοβερὴ καὶ τρομερή,
κι' ἀπὸ τὸν καῦμὸ μαράζωνε
κι' ἔλυωνε σὰν τὸ κερί.

Μέσ' στὸ κάστρο του ὁλομόναχο,
μὲ τὰ μάτια σφαλιχτά,
μεσημέρι καὶ μεσάνυχτα
τὴν καλή του ἀποζητᾶ...

Κι' οὔτε στὸ κυνήγι πάγαινε
μήτε στὸν καλὸ χορὸ
Τὸ πανώρηο Βασιλόπουλο,
μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό...

Πῆγε ὁ Ρήγας ὁ πατέρας του
πῆγε ἀγάλια καὶ σκιφτά,
κι' ἔτσι δὰ τοῦ γλυκομίλησε
καὶ τὰ λόγια τοῦπε αὐτά :

«Τί ἔχεις, μάτια μου κι' ἀγάπη μου,
ποὺ σὲ τρώει ὁλημερίς ;
Τί ἔχεις, μάτια μου κι' ἀγάπη μου,
κι' ὅλο κλαῖς καὶ δὲν μπορεῖς ;

»Σκούζει ἡ Ρήγισσα ἡ μανούλα σου
κι' ὁ μικρούλης»σου ἀδελφός...
Τί σ' ἀρνήθηκα καὶ πείσμωσες
κι' οὔτε βγαίνεις πειὰ στὸ φῶς ;

»Σήκω, μάτια μου κι' ἀγάπη μου,
σήκω πειὰ — νὰ σὲ χαρῶ !...»
Ἔτσι ὁ Ρήγας στὸ Ρηγόπουλο
ἐμιλοῦσε ἕναν καιρό...

Γ' ἄκουσε τὸ Βασιλόπουλο
καὶ δὲ βγάζει τσιμουδιά.
Μόνο ἀνοίγει τὸ σεντόκι του
βιαστικὰ μὲ τὰ κλειδιά.

Κι' ἀπὸ πάνω ὡς κάτω γδύνεται
τὴ βαρειά του φορεσιὰ
καὶ κουρντίζει φοῦχα κόκκινα
βελουδένια καὶ χρυσά.

Στὸν καθρέφτη καμαρώνεται
καὶ λιγιέται σὰν γαμπρός,
στ' ἄτι καβαλλάει ἀνάστατα
δίνει μιὰ καὶ δυὸ — κι' ὁμπρός !...

Στῆς καλῆς του τὸ φτωχόσπιτο
ξεπεζεύει στὸ φτερό,
καὶ τὴ ραίνει μὲ τριαντάφυλλα
μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό...

Κι' ὕστερα τὴ φέρνει ὁλόχαρα
στὸν καλὸ τὸ Βασιλιᾶ
καὶ μπροστά του γονατίζοντας,
γονατίζοντας ἀγκαλιά.

Φρένιασε ἀπ' τὴ λύσσα ὁ γέροντας
κι' ὅλος τρέμει ἀπ' τὴν ὀργή,
καὶ στὰ παλληκάρια γύρω του
τέτοια δίνει προσταγή :

«Βαρειὰ πέτρα νὰ τοὺς δέστε
—βαρειὰ πέτρα στὸ λαιμό
καὶ σὰν πέση τὸ σουρούπωμα,
μπλοῦμ !... βαθειὰ στὸν ποταμό !...».

Κι' ἔτσι μίλησε κι' ἔτσι ἔγινε
τὸν καλὸ παλιὸν καιρό.
Καὶ τὸ παραμύθι τέλειωσε...
—Τραλαρὰ καὶ τραλαρό.—

ΒΑΡΒΑΡΗ ΩΔΗ

Μάνα, βρέσε μου τὸ πλειὸ
κοφτερὸ ἀπὸ τὰ μαχαίρια,
ὅπου νὰ φέγγῃ ἡ κόψη του
καὶ ν' ἀστράφτῃ ὅσαν τ' ἀστέρια.

Μαλαματένιο νὰ εἶνε το
σὰν βασιλιᾶ κορῶνα,
κι' ἀπ' τὸ θηκάρι βγάνε το
κι' ἀκόνα το κι' ἀκόνα.

Κι' ὡς μὲ τὸ θαυμοχάραμα
κι' ὡς μὲ τὸν ἄλλο μῆνα,
κι' εἴτε χιόνια πέφτουνε
κι' εἴτε ἀνθοῦνε κρίνα.

'Ακόνα το κι' ἀκόνα το,
ἔτσι κοφτερὸ νὰ γένῃ,
ὅπου νὰ μπαίνῃ ὡς τὴν καρδιὰ
καὶ νὰ μὴ ματαβγαίνῃ....

Κι' ὕστερις στὴν ἐκκλησιὰ
τὰ μεσάνυχτα ἄμε
καὶ κρυφάναψε κερὶ
καὶ βαθειὰ μετάνοια κάμε.

Μὴν καὶ τρέμω σύγκορμα
σὰν τ' ἀχνοκαλάμι,
μὴν καὶ τρέμει μου ἡ πνοή,
καὶ τρέμει κι' ἡ ἀπαλάμη.

Καὶ τὸ μαῦρο τ' ἄτι σέλλωσε
τ' ἀράπικο μαῦρο ἄτι,
μὲ τὴ βούλα ἀπὰ στὸ μέτωπο
πᾶχει σπίθα ἀντὶς γιὰ μάτι.

Τὸ μαῦρο τ' ἄτι σέλλωσε
καὶ βάν' του χρυσὸ γκέμι !...
Μάνα, τί βαρυγκομᾶς
καὶ τ' ἀχεῖλι σου ἔτσι τρέμει ;

Πόσο ποὺ ἀγαπιόμαστε
κι' ἀγαπιόμαστεν (ἀδιμένα)
κι' ἤμουνα γιὰ δαύτη ζωὴ
καὶ ζωὴ ἤτανε γιὰ μένα.

Κι' ὡς τὰ φρὲς τὴν ἔκλεινα
ὅλη μέσ' στὴν ἀγκαλιά μου,
κι' εἶχα τὴνε Παναγιὰ,
κι' εἶχα τὴνε Βασιλιᾶ μου...

Ἔτσι μοῦ τὰνε... Τ' ἄκου�ς
τὰ λόγια μου, ἢ κοιμᾶσαι ;
Μ' ἄκου το καὶ σκούξε—ἀδιμε
καὶ τὰ στήθια σου ὅλα σάλεψε.

Κι' ὅλα τὰ μαλλιά σου μάδα τα
κι' ὅλα χύσε ἀπὸ τὸ μάτι :
Ἡ ὀχεντρα ξημερώθηκε
σ' ἀλλοινοῦ κρεββάτι.

Κι' ἀπόψε, ἐγώ, τ' ἀποστερνό,
μὲ τὴ βραδινὴ τὴ δρόσο
ἐγὼ πάω νὰν τὴνε βρῶ
καὶ νὰν τὴνε σκοτώσω...

ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ